

# Médem

## [Медем](#)

Muzsikát tanultam hajdanában,  
Botladozva skáláztam sokat,  
Meggyötört egy gyermek szonáta,  
Ganonig\* se értem el soha.

Minden szerdán kottával kezemben  
Érkezem, sután becsengetek,  
S Médem barchet kiskabátban menten  
Ajtót nyit, s a szobába vezet.

Medvemód esetlen volt s hatalmas:  
Sötét álmából a zongorát  
Felverte, a billentyűkre csapva,  
Jó másfél oktávot fogva át.

Basszushangon ugatott a falka,  
Száguldott szilaj vadászon,  
A vadászok ajkán szólt a kardal,  
Visszhangzott a csermely, a pagony.

Német módra tréfával lett vége,  
Hunyorító kék szemeivel,  
Kisfiús hajával, ősz fejével,  
Hadarása bukfenceivel.

Én pedig, bár magamhoz se tértem,  
Az erdőben tévelyegve még,  
Félve kezdek a darabba, s Médem  
Vállamon nyugtatja tenyerét.

Álmos zongorájában lapultak  
Hófehér és éjsötét tüzek,  
Égették a billentyűk az ujjam,  
Médem sokszor mérgeződhetett.

Rég elillant tőlem a gyerekkor,  
Városomba ha el is megyek,  
Vonatról leszállva szürkületkor  
Sehová utat már nem lelek.

Mért követsz gyermekkorom, miért nem  
Engedsz engem új utakra még?  
Vagy most emeli fel újra Médem  
Billentyűk fölé öreg kezét?

(\* Charles Gánon – francia zongorista, pedagógus,  
zongoratanfolyam szerzője.)

(AZ [ARSZENYIJ TARKOVSZKIJ VERSEI](#) című kötetből. Baka István fordítása.)

[← Előző](#)  
[oldal](#) [Következő](#)  
[oldal](#) →